

I. Bazirajući se na klasnoj borbi revolucionarni sindikalizam teži ujedinjenju svih radnika i radnica u borbene ekonomske organizacije, koje se bore za slobodu od dvostrukog jarma kapitala i Države. Njegov cilj je reorganizacija društvenog života na bazi slobodarskog komunizma kroz revolucionarnu akciju radničke klase. Budući da su samo ekonomske organizacije proletarijata u stanju ostvariti ovaj cilj, revolucionarni sindikalizam se obraća radnicima i radnicama kao proizvođačima, stvaraocima društvenog bogatstva, želeći pustiti korijenje i želeći se razviti među njima, nasuprot modernim radničkim partijama, koje proglašava nesposobnim za ekonomsku reorganizaciju društva.

II. Revolucionarni sindikalizam je zakleti neprijatelj svih društvenih i ekonomskih monopola, i teži njihovom ukidanju stvaranjem ekonomskih zajednica i administrativnih organa, vođenih od strane radnica i radnika na poljima i u tvornicama, koje/i će stvoriti sistem slobodnih savjeta bez podčinjavanja bilo kom autoritetu ili političkoj partiji, bez izuzetka. Kao alternativu politici Države i partija, revolucionarni sindikalizam predlaže ekonomsku reorganizaciju proizvodnje, zamjenjujući vladavinu čovjeka nad čovjekom administrativnim rukovođenjem poslovima. Prema tome, cilj revolucionarnog sindikalizma nije osvajanje političke moći, već ukidanje svih funkcija Države u životu društva. Revolucionarni sindikalizam smatra da zajedno sa nestajanjem monopola nad vlasništvom, mora nestati i monopol dominacije i da nijedan oblik Države, pod bilo kojom maskom, ne može biti instrument ljudskog oslobođanja, već da će Država, naprotiv, uvijek stvarati nove monopole i nove privilegije.

III. Revolucionarni sindikalizam ima dvojaku ulogu: voditi svakodnevnu revolucionarnu borbu za ekonomski, socijalni i intelektualni napredak radničke klase u okvirima današnjeg društva, i obrazovati mase tako da budu spremne nezavisno upravljati procesima proizvodnje i distribucije kada dođe vrijeme za preuzimanje svih elemenata društvenog života. Revolucionarni sindikalizam ne prihvaća ideju da se organizacija društvenog sistema, baziranog isključivo na klasi proizvođača, može provesti državnim dekretom i smatra da se do nje jedino može doći zajedničkom akcijom svih fizičkih i intelektualnih radnika i radnica, u svakoj grani industrije, radničkim samoupravljanjem, u kome je svaka grupa, tvornica ili grana industrije nezavisni član većeg ekonomskog organizma, i koje sistematski vodi proizvodnju i proces distribucije u skladu sa interesima zajednice, prema dogovorenom planu i na bazi suglasnosti.

IV. Revolucionarni sindikalizam se protivi svim organizacijskim tendencijama inspiriranim centralizmom Države i Crkve, budući da one mogu služiti jedino produžavanju života Države i autoriteta, i sistematskom gušenju duha inicijative i nezavisnog mišljenja. Centralizam je vještački način organiziranja koji podčinjava takozvane niže klase onima koji tvrde da su superiorni, i tako u rukama nekolicine ostavlja poslove cijele zajednice – jedinka se pretvara u robota kontroliranih gesti i pokreta. U centraliziranoj organizaciji, dobro društva je podređeno interesima nekolicine, raznovrsnost je zamijenjena uniformnošću, a osobna odgovornost je zamijenjena oštrom disciplinom. Prema tome, revolucionarni sindikalizam zasniva svoju društvenu viziju na širokoj federalističkoj organizaciji, organiziranoj odozdo nagore, koja objedinjava sve snage u svrhu zaštite zajedničkih ideja i interesa.

V. Revolucionarni sindikalizam odbija sve parlamentarne aktivnosti i svaku kolaboraciju sa zakonodavnim tijelima, zato što zna da čak i najslobodniji glasački sistem ne može omogućiti nestajanje jasnih kontradiktornosti u samoj srži današnjeg društva i zato što parlamentarni sistem ima samo jedan cilj: vladavini društvene nepravde i laži dati privid legitimnosti.

VI. Revolucionarni sindikalizam odbija priznati sve političke i nacionalne granice, koje su stvorene proizvoljno, i proglašava takozvani nacionalizam samo religijom moderne Države, iza koje su skriveni materijalni interesi imućnih klasa. Revolucionarni sindikalizam priznaje samo ekonomske razlike, bilo regionalne ili nacionalne, koje stvaraju hijerarhije, privilegije i sve vidove ugnjetavanja (zbog rase, spola ili bilo koje lažne ili stvarne razlike), i u duhu solidarnosti brani pravo svih ekonomskih grupa na samoopredjeljenje.

VII. Iz istog razloga, revolucionarni sindikalizam se bori protiv militarizma i rata. Revolucionarni sindikalizam zastupa anti-ratnu propagandu i zamjenu stajaćih vojski, koje su samo instrumenti kontra-revolucije u službi kapitalizma, radničkim milicijama, koje će, tokom revolucije, biti kontrolirane od strane radničkih sindikata; on također traži bojkot i embargo (zabranu) na sve sirovine i proizvode neophodne za vođenje rata, sa izuzetkom zemalja u kojima su radnice i

radnici u toku socijalne revolucije, u kom slučaju bi im trebali pomoći u obrani revolucije. Na kraju, revolucionarni sindikalizam predlaže preventivni i revolucionarni generalni štrajk kao način za suprotstavljanje ratu i militarizmu.

VIII. Revolucionarni sindikalizam razumije potrebu za proizvodnjom koja neće štetiti životnoj okolini. On pokušava smanjiti upotrebu neobnovljivih resursa i koristiti, kada god je to moguće, obnovljive alternative. On ne priznaje neznanje kao izvor današnje krize životne okoline, već žed za zaradom. Kapitalistička proizvodnja nije u stanju zaštititi okolinu i uvijek traži načine kako bi umanjila troškove te došla do većih zarada koje joj omogućavaju preživljavanje. Jednom riječi, svjetska kriza prouzrokovana dugovanjima je toliko ubrzala usmjeravanje na komercijalnu poljoprivredu, da je to ugrozilo zemljoradnju koja za cilj ima dobivanje nasušnih namirnica. To je uvjetovalo uništenje tropskih šuma, glad i bolesti. Borba za spašavanje naše planete i borba za uništenje kapitalizma moraju biti ujedinjene, ili će obje propasti.

IX. Revolucionarni sindikalizam podržava metode direktne akcije i pomaže i ohrabruje sve borbe koje nisu u suprotnosti s njegovim ciljevima. Njegove metode borbe su: štrajkovi, bojkoti, sabotaze itd. Najdublji izraz direktne akcije je generalni štrajk, koji bi, sa pozicija revolucionarnog sindikalizma, također trebao biti uvod u socijalnu revoluciju.

X. Iako se revolucionarni sindikalizam protivi svakom organiziranom nasilju, bez obzira na oblik državnog uređenja, on shvaća da će tokom odlučujućih borbi između kapitalizma današnjice i slobodnog komunizma sutrašnjice izbijati izuzetno žestoki i nasilni sukobi. Prema tome, on prihvaća da nasilje može biti upotrijebljeno kao sredstvo u obrani od nasilnih metoda vladajuće klase tokom borbi koje vode eksproprijaciji zemlje i sredstava za proizvodnju od strane revolucionarne populacije. Kako ova eksproprijacija može biti uspješno započeta i izvedena samo uz direktno učešće radničkih revolucionarno-ekonomskih organizacija, i obrana revolucije također mora biti zadatak ovih ekonomskih organizacija, a ne vojnih ili para-vojnih tijela koja bi se razvijala nezavisno od njih.

XI. Snage koje su sposobne osloboditi radničku klasu, i koje imaju stvaralačku energiju neophodnu za reorganizaciju društva na osnovama slobodarskog komunizma, nalaze se samo i isključivo u ekonomskim i revolucionarnim organizacijama radničke klase.

[Usvojeno na osnivačkom kongresu Međunarodnog radničkog udruženja u Berlinu, decembra 1922.]